

Peter Semolič*Pod velbom*

Vse vaše drzne in plahe poglede,
 ki mi jih poklanjate, deklice,
 ko stopam kot Pierrot
 mimo orumenelih zidov hiš,
 ki so naplavina že davno minulega časa
 in prebujajo v meni podobe kočij
 in žensk v dolgih krilih in cilindrov,
 ki se dvigajo v pozdrav pred njimi,
 bi zamenjal za en sam pogled njenih oči,
 katere ime prinaša kot šepetanje
 pridušene korake že izumrlih ljudstev,
 vonj po sveže steptani travi,
 po strjujoči se krvi
 v moje enolične sanje.

Tu, pod mano, v plasteh zemlje ležijo tisti,
 ki so izza obzidja svojega mesta
 videli prihod od sonca ožganih divjakov
 in šepetali besedo, ki je zdaj njeno ime.

Koliko počasnih umiranj
 in koliko hitrih smrti
 se je nabralo v njem?

Koliko izsanjanih
 in koliko nedosanjanih ljubezni,
 medtem ko so preživela plemena
 na razdejanih ognjiščih zgradila svoja
 in ob toploti ognjev izsanjala
 svoje arhetipe za zmerom?

Kot po strugi se po ulici mesta
 razlivajo moje oranžne sanje,
 ker ljubezen srca je oranžna.

Sedim tu, Pod velbom,
 in ob meni je prazen stol,
 ki ga naseljuje le moja misel
 in iz niča oblikuje njene ude,
 njene oči in njen vonj,
 s katerim sem se upijanil
 in segel po lososu
 kot Kralj ribič
 in se ranil.

Simon je bil ribič.
 In kdove kako globoka je bila njegova bolečina,
 ko je umiral, izpolnjujoč besede svojega mojstra,
 poimenovan z imenom, ki sem ga podedeloval
 in ki zdaj leži kot skala na mojih prsih.

Dve imeni sta se srečali,
 kot se srečata mesto in stepe,
 in za trenutek so se glasovi trgovcev
 in petje svečnikov
 pomešali s hrzanjem konj
 in z zanosnimi zarotitvami magov.
 A nobene harmonija ni bilo
 med arhitekturo mesta in ploskvijo stepe,
 med abstraktnimi zgradbami duha
 in čutnostjo divjih ljudstev.
 Zato so *barbari* upepelili hiše
 in meščani z ognjem izžgali steno.
 In kadarkoli zdaj stegnem roko proti njej,
 ki je moja srčna ljubezen,
 zagrebem v pepel.

Mrzel severnik veje Pod velbom.

Ljubljana, 27. 8. 1990 - Pariz, 17. 10. 1993